

JUKKA BEHM

ROSS

SKORPIONIN ISKU

Pass

TAMMI

JUKKA BEHM

SKORPIONIN ISKU

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Jukka Behm ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen

ISBN 978-952-04-7234-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

"Voi, voi sinua, Leon Brown!"

– THE LONDON SUN

1

Leon Brown havahtui huutoon ja ponnahti istumaan säkkipimeässä huoneessa. Ensimmäinen ajatus oli, että Jack oli saanut taas raivokohtauksen, sillä kitkerää sadattelua seurasi kammottava ryminä. Kun Leon sytytti pöytälampan ja tutkaili sen valossa kristallikruunua ja verenpunaisen tapetin kiekuraisia kuvioita, hän sai koottua unenpöpperöiset ajatuksensa ja tajusi, ettei ollut patjalla Waynen huoneen lattialla Westonissa. Syy meteliin ei voinut siis olla Jack Bright.

Leon hieraisi silmiään. Hän makasi muhkean peiton alla sängyssä, jonka päätyä koristi metallinen kehikko. Hän oli Ronaldin ja Jillin luona Lontoossa, heidän valtavan kotitalonsa toisen kerroksen huoneessa, jossa oli majaillut myös ensimmäisen akatemiavuotensa.

Otsaa kuumotti, ja iho oli hiessä. Seinäkellon tuntiviisari oli siirtynyt ohi keskiyön.

Alhaalta kuului kiivasta sananvaihtoa ja jalkopäästä naukaisu. Leonin koipien päällä lekotteleva raidallinen Bun ei pitänyt öisistä häiriötekijöistä. Toinen Eagerien kissoista, Baker nimeltään, pysytteli kaukana ihmisistä muulloin kuin ruoka-aikoina.

Leon astui käytävälle hihattomassa paidassa ja flanellisissa unihousuissa ja laskeutui portaat alakertaan, josta kantautuva jupina voimistui askelma askelmalta. Olohuoneessa hän näki ensimmäiseksi valmentajansa Catello Zanettin verkkarihousujen verhoaman achterin. Tämä kyykisteli lattialla ja satti maton paksuja, pitkiä karvoja, joiden sekaan häviäisi kuulemma huomaamattomasti kokonainen jalkapallostadion. Ronald Eager otti vastaan Zanettin ojentamia nappuloita ja asetteli niitä riviin pöydällä olevalle shakkilaudalle.

”Ihme mekkala”, Leon sanoi kaksikolle ja suuntasi miesten ohi keittiöön, sillä hän kaipasi lasillista vettä.

”Jotkut eivät kestä häviötä”, sanoi Ronald. ”Silloin saattaa kaatua lauta ja sotilaat ja lähetit lentää.”

”Minä ei kestä huijausta”, sanoi Zanetti. ”Missä se olla? Yksi musta ratsu puuttua.”

”Katso sohvan alta. Eikä täällä ole sen puolin vielä myöskään valkoista tornia.”

”Juu, juu. Tämä matto imaista sisäänsä kaiken kuin musta aukko.”

Takojien kevät oli ollut sotkuinen fiasko, mutta sarjapaikka oli sentään säilynyt – kiitos Leonin King’s Park Angelsia vastaan tekemän voittomaalin, joka oli ristitty Enkelin nyrkiksi. Hammersmith United oli tiedottanut Noble Leaguen tauottua, että kauden keskellä päävalmentajaksi

nostettu Ronald Eager jatkaisi miesten edustusjoukkueen peräsimessä yksivuotisella sopimuksella Catello Zanetti apuvalmentajanaan.

Jatkopestin saanut kaksikko oli tehnyt Ronaldin ja Jillin kodista tukikohtansa, kun Jill oli lähtenyt lomailemaan kesäkuussa Italiaan. Leon ei ollut varma siitä, kumpi oli tapahtunut ensin. Saattoi olla myös niin, että Jill pakkasi laukkinsa ja otti äkkilähdön Bolognaan, kun Catello Zanetti alkoi lähestulkoon asua heillä.

Ronaldilta jäi loma pitämättä, ja se sopi Leonille erinomaisesti. Hän pystyi olemaan kesän yli täysihoidossa Eagereiden luona eikä hänen tarvinnut turvautua Westonissa majailuun Agatha-tädin, Jackin ja Waynen nurkissa. Välillä valmentajat tosin väittelivät turhankin kovaäänisesti, mutta aamut alkoivat aina maitokahvin ja hitaasti nautitun aamupalan voimin ja iltaisin oli tarjolla Ronaldin kokkailuja. Leonin päivät vierähtivät pallon kanssa temppuilla läheisissä puistoissa. Enempää hän ei olisi voinut kesätauolta toivoa.

Leon siirsi tiskipöydältä sivuun nivaskan, johon oli töherretty peliryhmyksiä. Pöydällä lojui hii-renkorville taiteltuja taktiikkakirjoja ja sähköpostikirjeenvaihdosta tulostettuja printtejä. Zanetti ei suostunut lukemaan mitään näyttöpäätteeltä.

Leon oli seurannut sivusta, kun valmentajat olivat suunnitelleet Takojien pelitapaa ja tuijotelleet videoklippejä etsiessään heidän tarkoituksiinsa sopivia pelaajia. Puheluita otettiin pelaaja-agen-

teille ja Takojien toimistoon, ja silloin kun kak-sikko ei tutkinut papereitaan tai väitellyt jalkapal-losta, he istuivat naamat vastatusten shakkilaudan äärellä.

”Kannattaisi mennä jo nukkumaan”, Leon sa-noi palattuaan vesilasi kädessä miesten luo.

”Mennään, mennään”, Zanetti ähisi naama pu-naisena ja haravoi yhä sormillaan mattoa. ”*Eviva!* Tässä se olla.”

”Leon on oikeassa”, sanoi Ronald ja vilkaisi ran-nekelloaan.

”Vielä yksi peli”, aneli Zanetti ja kampesi pys-tyyn. ”Me ei voida lopettaa tähän.”

”Napoleonin avaus oli vikatikki.”

”Napoleonin... mikä?”

”Sinä otit kuningattaren liian nopeasti peliin”, Ronald sanoi. ”Siirrät sitä itse asiassa usein turhan varhain. Siinä on riskinsä.”

”Mutta se olla kentän paras nappula.”

”Siksi sitä pitää säästellä. Ei sillä voi rynnätä hyökkäykseen.”

Leon hörppäsi veden ja vei lasin keittiön kivi-tasolle. Sen äärellä oli pino lautasia ja likaisia uunivuokia. Ronald oli kokkaillut välimerellisen iltapalan ja yrittänyt nyhtää samalla Zanettilta tie-toa, kuinka tämän isoäiti oli maustanut tomaatti-sen kastikkeen, mutta Catello oli vastaillut vain ympäripyöreästi, että yrttien määrässä ei kannat-tanut säästellä.

”Hyvää yötä”, Leon sanoi ja suuntasi portaikkoon.

”Kaikki hyvin?” Ronald kysyi.

”Totta kai.”

”Sinä näytät vähän kipeältä.”

”Väsyttää vain.”

Leon kieriskeli sängyssä ja katseli kattoa. Oliko Ronald sittenkin oikeassa? Oliko hän sairastumassa? Nenä tuntui tukkoiselta. Hän nousi ja käväisi niistämässä kylpyhuoneessa, mutta pysähtyi ylätasanteella. Alakerrasta kuului yhä puheensorinaa, ja Leon erotti sen seasta nimiä. Simon. Jeff. Agatha. Valmentajat eivät keskustelleet enää shakista tai jalkapallosta. Zanetti kuului muistelevan, kuinka Simon Steele oli löytänyt Leonin kikkavideot ja lopulta itse pojan ja miten pelaaja-agentti oli raahannut hänet Westoniin katsomaan puistopeliä.

Leon höristi korviaan. Hän hiipi portaita alas päin, sillä halusi kuulla paremmin. Valmentajat puhuivat hänestä, Leon Brownista, ja mikäli hän kuuli oikein, asiat alkoivat mennä yhä mielenkiintoisemmiksi.

”Leonin äiti”, Zanetti sanoi. ”Se olla se – se laulaja. Dadamiss? Niinkö?”

”Miss Dada”, Ronald korjasi. ”Tutustuin häneen kauan sitten, kun pelasin Westonissa. Pyörimme samoissa porukoissa. Minä, Baines ja Allison ja moni muu. Eipä olisi uskonut, että...”

”Kuka Allison?”

”Allison Brown. Se on Leonin äidin oikea nimi.”

”Pieni olla maailma”, päivitteli Zanetti. ”Entä isä? Leonin isä. Kuka olla se? Ei kai se pönttö joka...”

”Jack Bright... Ei. Hän on Leonin tädin mies... Hän oli myös aikoinaan Weston Townin listoilla... lämmitti lähinnä penkkiä.”

”Kuka sitten... se isäukko?” Zanetti tivasi. ”Baines? Vai...”

Leon oli laskeutunut rappusten puoliväliin. Hän seisoj jähmettyneenä paikoillaan. Nenää kuttitti vietävästi, mutta hän yritti olla aivastamatta. Hän laskeutui vielä pari askelmaa.

”Minäkö? En sentään”, Ronald sanoi. ”Tapailin hetken Allisonia... siinä se. Mutta voi olla... Siellä oli yksi futari... En muista nyt nimeä... ja sitten eräs Kev...”

Juuri sillä hetkellä Bun painautui Leonin säärtä vasten. Leon pelästyi niin, että rojahti pyrstölleen ja löi selkensä porrasaskelmaan. Hän näki hetken tähtiä ja sitten Catello Zanettin sänkisen naama- taulun.

”Leon”, hän sanoi. ”Mikä hätänä?”

”Ei mikään”, Leon vastasi ja piteli selkäänsä. Kiitos kissan, keskustelu alakerrassa oli ohi ja Leonilta jäi kuulematta, mitä Ronald oli sanomassa. Samalla hän aivasti makeasti.

”Nyt tehdään niin, että keitän sinulle sitruunatetta ja lurautan sekaan hunajaa”, Ronald sanoi ja auttoi Leonin pystyyn. ”Ja sitten painumme kaikki pehkuihin.”

2.

Uni oli katkonaista. Leonista tuntui, että hän heräsi vähän väliä, sillä päässä risteili pätkiä Ronaldin ja Catellon keskustelusta.

Leon nousi sängystä puoli kymmeneltä ja käveli alakertaan aamiaiselle. Hän tervehti valmentajia, jotka olivat pystyttäneet toimistonsa keittiön-pöydän äärelle. Ronald tutki läppäriään, ja Catello käveli puhelin korvalla ympyrää olohuoneessa ja naputteli ohii mennessään hyllyjä ja seiniä.

”Mikä olo?” Ronald kysyi ja nosti lukulasit otsalleen. ”Yhtään parempi?”

”Ihan ookoo”, mutisi Leon ja työnsi leivän paahtimeen. Hän nappasi pannulta pekonisiivun suuhunsa.

Leivän valmistumista odotellessaan hän kaatoi kupin pohjalle kahvia mutteripannusta ja lirutti päälle maitoa kattilasta. Hän haukkasi paahtoleipää ja kuunteli sivukorvalla valmentajan puhelinkeskustelua, jossa toistui pelaajien nimiä ja hintoja. Linjan toisessa päässä saattoi olla Hammersmith Unitedin urheilupomo tai jopa puheenjohtaja Jeff Charnock. Leonille oli syntynyt käsitys, että Takojien rahatilanne ei ollut mairitteleva. Seuralla oli tuskin varaa moniin kalliisiin värväyksiin.

”Mitä meinasit puuhailla tänään?” Ronald kysyi.

”Pallotreeneja varmaan”, Leon vastasi epämääräisesti ja pinnisti, ettei aivastaisi. Hän oli käynyt monena päivänä Bromley Parkin nahistuneella nurmikaistaleella. Välillä hän harjoitteli pienemässä puistossa ostoskeskus The Gladesin toisella puolella, mutta siinä mahtui lähinnä temppuilemaan.

”Tuletko kotiin syömään?” Ronald kysyi. ”Ajateltiin kokeilla tänään cannelloneja.”

”Ai mitä?”

”Täytettyä pastaa. Vähän kuin lasagnea, mutta eri muodossa.”

Leon hörppäsi kuppinsa tyhjäksi.

”Voi olla, että haen jotain syötävää kaupasta”, hän sanoi hajamielisesti. ”Tai ehkä...”

”Mitä ehkä?”

”Saattaa olla, että menen keskustaan yhden kaverin kanssa.”

”No mutta sehän kuulostaa hauskalta. Nyt kannattaakin tehdä kaikkea ennen kuin kausi alkaa. Sitten se on yhtä futista.”

Leon sovitti kahdet shortsit ja viisi t-paitaa ennen kuin oli varma vaatevalinnasta. Hän asetteli hiuksiaan vahan avulla, muttei ollut erityisen tyytyväinen lopputulokseen. Kampaus näytti lähinnä siltä kuin vesisoikkoon tippunut Baker olisi asettunut kerälle otsan päälle. Leon suihkutti päälleen vielä

tuoksupilven parista eri pullosta, mutta sitten oli pakko lähteä. Ronald heilautti hyvästit eteisen suuntaan, kun Leon poistui ja jätti jälkeensä sitruunaisen ja myskintuoksuisen vanan.

Kohtaamispaikaksi oli päätetty Piccadilly Circusella oleva urheilukauppa. Leon olisi voinut harhailla sen kerroksissa tuntikausia, mutta hän jäi odottamaan sovitusti nappisosastolle. Hän katse-li seinätelineisiin aseteltuja toinen toistaan värikkäämpiä kenkiä ja ilmoitti myyjälle, ettei tarvinnut apua.

Leon istahti rahille ja ehti sovittaa ainakin viidet eri nappikset ennen kuin Kiara Mbengue saapui paikalle hiukset kosteina ja kimalletta poskipäillään.

”Sori kun kesti, mutta kotona oli hässäkkää”, hän sanoi ja halasi Leonia, joka joutui arpomaan, mihin laskisi kätensä – vyötärölle vai selälle – ja kuinka lujaa hänen oli lupa rutistaa Amadoun isosiskoa.

”Noita et sitten ainakaan hommaa”, Kiara sanoi irrottauduttuaan Leonista, jonka vasemmassa jalassa oli oranssi muovikenkä.

Kiara luetteli, mitä kannatti kokeilla ja mikä merkki oli ehdottomasti väärä. Kaikista Kiaran suosittelemista malleista Leon tykästyi eniten nappiksiin, joissa oli punamusta väritys nappuloita myöten.

”Pätevät kengät”, myyjä sanoi ja ojensi toisenkin jalan kengän sovitettavaksi. ”Perusharrastajalle tosin vähän tyyriit.”

”Kuulkaas nyt”, Kiara mutisi samalla kun peilaili sovittamiaan vaaleanvihreitä nappiksia. ”Nyt ei olekaan kyse mistään *harrastelijasta*.”

Myyjä hymähti, ja se oli ilmiselvä virhe. Hän sai Kiaralta ripityksen siitä, että urheilukaupassa pitäisi osata tunnistaa Noble Leaguen kirkkaimmat tähdet.

”Tämä tyyppi”, Kiara sanoi ja osoitti Leonia, ”voi hankkia ihan mitkä nappikset vain haluaa.”

”Oikeat ammattilaiset”, sanoi myyjä, ”saavat nappiksensa suoraan valmistajilta.”

Se oli Kiaralle kuin sodanjulistus.

”Leon Brown”, hän sanoi ja laski kätensä Leonin olkapäälle, ”ei ole vielä päättänyt, minkä merkin kanssa tekee diilin.”

”Ihmepoika Leon”, myyjä sanoi ja näytti häkeltyneeltä. ”Tietysti. Olisihan minun pitänyt tunnistaa sinut.”

Leon tunsi, kuinka puna alkoi kohota kaulalta poskille. Muut asiakkaat tuijottivat nyt häntä. Muutama supatteli keskenään, ja eräs pikkupoika näytti keräävän rohkeutta tulla kysymään nimikirjoitusta.

Leon vaihtoi vauhdilla omat tennarit jalkoihinsa ja poistui vähin äänin kaupasta. Hän seisoi ihmisvilinän seassa ja katseli korokkeella olevaa siivekästä jousiampujaa ja patsasta ympäröivillä rappusilla istuskelevia ihmisiä. Sitten hän jäi tuijottamaan liikennettä, joka soljui ympärillä monella kaistalla eri suuntiin: kaksikerroksisia bus-

seja, mustia takseja, skoottereita, pyöräilijöitä ja henkilöautoja sopuisassa sekamelskassa.

”Oliko ihan pakko?” hän kysyi Kiaralta, kun tämä ilmestyi hänen vierelleen.

”Pakko mitä?”

”Ruveta pätemään.”

”Ei tässä kukaan pätenyt”, Kiara sanoi. ”Kerroin vain myyjälle totuuden.”

Ehkä se sitten oli totuus. Se, että Leon oli futisammattilainen. Viidentoista vuoden iässä hänellä oli takana jo useita Noble Leaguen pelejä, mutta ei sitä olisi tarvinnut ruveta toittottamaan tuntemattomille.

Leon pohti Kiaran väitettä siitä, että tulevaisuudessa jokin kenkämerkki sponssaisi häntä. Kai se oli mahdollista, mutta sitä varten tarvittaisiin joku hoitamaan hänen asioitaan. Kiara oli ehdottanut kerran Kulmaisessa nappiksessa ryhtyvänsä Leonin agentiksi, mutta sen jälkeen asiaan ei ollut palattu.

Kiarassa oli kieltämättä asennetta. Hän osaisi kyllä pitää asiakkaansa puolia.

Leon katseli Piccadilly Circuksen kuuluisassa mainostaulussa pyöriviä videoita. Hän muisteli vauvakirjan välistä löytämänsä kuvaa, joka oli otettu sen edessä. Kuvaaja, kuka hän sitten olikin ollut, oli seissyt aika lailla samassa kohdassa kuin missä Leon seisoi nyt.

Hän asteli patsaan edessä olevan kaiteen luo, jota vasten hänen äitinsä ja mahdollinen isänsä olivat joskus nojanneet. Tosin Allison Brownin vie-

ressä poseerannut hahmo oli repäistynyt valokuvasta, eikä hänestä ollut jäänyt muita todisteita kuin sormenpää Allisonin olkapäällä. Oli mahdollista, että kuvanottohetkellä myös Leon oli ollut paikalla, tosin katseilta piilossa äitinsä mahassa.

”Mitä sinä oikein haaveilet?” Kiara sanoi ja palautti Leonin ajatukset nykyhetkeen. ”Mentäisiin-
kö jo? On paljon nähtävää.”

”Kuule”, sanoi Leon. ”Voisitko ottaa minusta yhden kuvan?”

”Joo. Totta kai”, Kiara sanoi ja asettui Leonin viereen.

”Ei yhteiskuvaa”, Leon sanoi. ”Vaan kuva minusta. Sellainen, joka on otettu vähän kauempaa.”

Kiara katsoi häntä kysyvä ilme kasvoillaan ja pakitti pari askelta.

”Vielä vähän taaksepäin. Niin että videoseinä näkyy takana.”

”Se näkyy kyllä.”

”Ja minun pitää seisoa sen oikealla puolella.”

Leon tiesi, mitä halusi. Hän halusi kuvan, jonka tausta oli sama kuin vauvakirjan kuvassa. Hän halusi seisoa tismalleen samassa paikassa, jossa hänen mahdollinen isänsä oli seisonut aikoinaan. Jostain selittämättömästä syystä se tuntui tärkeältä.

3.

Kiara otti Leonia käsikynkästä ja johdatti hänet sisään metroaseman suuaukosta. He laskeutuivat portaat kaarevaan aulaan, sujahtivat portista läpi ja etenivät sitten liukuportaissa ja kaakeloiduissa tunneleissa niin kauan, että Leon arveli heidän pyörivän ympyrää. Lopulta he nousivat Bakerloo Linen metroon ja hyppäsivät pois Waterloossa, sillä sieltä oli lyhin matka Thamesin rannalle ja jokilaivan pysäkille. Kun he siirtyivät vesiteitse itään päin, kohti Greenwichiä, Leon katseli sumean ikkunan takaa vanhojen kivitalojen ylle ponnistavia pilvenpiirtäjiä ja kirkkojen kupoleja samalla kun imi sinistä jäähilejuomaa.

Kiara oli ehdottanut retkeä, jonka aikana he kiertäisivät lontoolaisten Noble League -seurojen stadionit. Ennen tätä laivamatkaa idea oli tuntunut loistavalta. Aallot tärisyttivät keulaa ja samalla Leonia. Hänen teki mieli yökätä. Oikean käden puolelle jäävän STOM Modernin kohdalla vatsa vääntyi melkein ympäri.

Taidemuseo oli tullut kevään aikana turhankin tutuksi. Leon oli kohdannut siellä kiristäjänsä, ja samassa paikassa Salazar Münchausen oli julkistanut hankkivansa Leon Brownin omistamansa King's Park Angelsin riveihin.

Leonin olo koheni onneksi nopeasti, kun ne nousivat merimuseon laiturille. Greenwich Unite-
din pyhättöä, legendaarista Green Villaa, oli han-
kala löytää. Kun he vihdoinkin pääsivät stadionin
länsikaarteeseen luo, Kiara otti heistä yhteiskuvan
betonista julkisivua vasten. Hän halusi taustalle
myös valotaulun, jossa mainostettiin Noble Lea-
guen syksyn pelikierroksia: Greenwichin kauden
avausottelu oli Takojia vastaan.

He nappasivat Deptfordista evääksi susheja.
Matka jatkui sieltä ensin bussilla ja sitten metrol-
la joen toiselle puolelle, jossa oli kaksi kohdetta
melkein vierekkäin. Barking Albionin eli Hauk-
kujen stadion näytti räjäjäiseltä ja jotenkin kutis-
tetulta verrattuna läheiseen East Ham Athleticsin
upouuteen jättiareenaan. Leon tungeksi sen yhtey-
dessä olevassa myymälässä muiden turistien seas-
sa ja hypisteli pelipaitoja, palloja, avaimenperiä ja
muuta fanituotteita. Opastetulle kierrokselle Nob-
le Leaguen suurimmalle stadionille he eivät sen-
tään osallistuneet, mutta kurkistelivat oviaukoista
kuppi-istuimia, joiden väritys muodosti seuran lo-
gon ja nimen jokaiseen katsomolohkoon.

Paluumatkalla länteen, kohti Nottingham Town
FC:n stadionia, Kiara otti vihdoinkin puheeksi
Amadoun, Leonin parhaan kaverin. Tai ainakin
entisen sellaisen. Siksikö Kiara oli ehdottanut
retkeä? Halusiko hän toimia rauhansovittelijana
Leonin ja veljensä välillä?

Leonia oli epäilty akatemiassa tehdyistä varkauksista, sillä varastetut tavarat – arvokkaimpana Tom Wolfen Mountblanc-kello – olivat löytyneet Leonin huoneen kaapista. Myöhemmin selvisi, että hänet oli lavastettu. Leonin huonekaverin Swapnil Kumarin salapoliisityölle kuului täysi kiitos siitä, että videolle tallentunut tavaroiden piilottaja oli paljastunut. Se oli ollut Amadou Mbengue, viimeisin ihminen, jota Leon olisi epäillyt.

”Olet varmasti vielä vihainen Amadoulle”, Kiara sanoi, kun he olivat nousseet metrotunnelista ulos ja odottelivat bussia pysäkillä Oxford Streetillä. ”Mutta minusta olisi hyvä, jos tapaisitte ja puhuisitte.”

Leon nielaisi. Asia kieltämättä vaivasi häntä. Eikä ihan vähää.

”Minä uskon”, Kiara aloitti tähyillessään bussi-kaistaa ja lähestyvien bussien numeroita. ”Tai ainakin toivon, että pystytte tekemään sovinnon. Ja lopetatte typerän mykkäkoulunne.”

”Mistä me muka puhuisimme? Siitäkö, että Amadou on täysi mäntti?”

”No vaikka sitten siitä”, Kiara sanoi ja huiskaisi pois Leonin olkapäälle laskeutuneen ötökän.

”Minun on nyt vain aika vaikea suhtautua Amadouhun.”

”Mikään ei muutu, jos pakoilet häntä. Veljeni osaa olla välillä aikamoinen ääliö. Mutta hän on tosi pahoillaan. Ja on kysellyt sinusta. Olittehan parhaat ystävät.”

Se oli kyllä totta. Totta puhuen Leonilla oli ikävä Amadouta, mutta kaikki oli vähän turhan sekavaa. Hän oli yrittänyt olla ajattelematta koko asiaa.

”Mieti vaikka niin”, sanoi Kiara, ”että olet kentällä parempi, kun päässäsi ei kiehu koko ajan.”

”Sinä puhut niin kuin joku hyvinvointivalmentaja.”

”Minä puhun niin kuin ystävä, joka haluaa, ettei sinulla ole turhaa stressiä.”

”Juuri nyt minua stressaa vain yksi asia”, sanoi Leon. ”Se, että seisomme väärällä puolella katua.”

”Et viisisi vaihtaa puheenaihetta.”

”Mutta nämä bussit menevät Trafalgar Squaren suuntaan. Meidän pitäisi mennä Marble Archia kohti.”

Nottinghill Townin stadion oli nopeasti nähty. Sitä ympäröi muuri, ja kaikki portit olivat kiinni. He viettivät hetken aikaa Portobello Roadilla, sillä Kiara halusi tutkia kadunvarteen pysäköityjen värikkäiden ruokapakujen listat. Oli markkinapäivä ja varsin aurinkoinen sellainen. Kaduilla vaelteli antiikin ja kirpputorilöytöjen ystäviä. Leon vilkuili ympärilleen, niin kuin oli tehnyt koko kierroksen ajan. Hän oli muuttunut edellis-kauden tapahtumien seurauksena varovaiseksi. Hän ei kaivannut kameroita ja outoja välikohtauksia, vaan halusi kulkea tunnistamattomana kuin kuka tahansa turisti.

FUTISTRILOGIAN PÄÄTÖSOSASSA IHMEPOIKA LEONIN MATKA HUIPULLE JATKUU.

Leon Brownista on tullut yksi Takojien runkopelaajista. Joukkue vältti keväällä niukasti Noble Leaguesta putoamisen ja lähtee uuteen kauteen altavastaajana. Valmentajakaksikko Ronald Eager ja Catello Zanetti kaivaa pelaajista kuitenkin täydet tehot irti. Kabineteissa juonitellaan, ja jollakulla on ikäviä suunnitelmia Takojien varalle. Kauden lopussa moni asia on aivan eri tavalla kuin Leon on kuvitellut.

JUKKA BEHMIN nuortenromaani on viimeinen osa Hammersmith United -jalkapalloseurasta kertovaa trilogiaa. Ensimmäinen osa **IHMEPOIKA LEON** (2023) oli lasten- ja nuortenkirjallisuuden Finlandia-ehdokkaana sekä voitti Topelius-palkinnon. Toinen osa **ENKELIN NYRKKI** ilmestyi vuonna 2024 ja sai suitsutusta kaikenikäisiltä lukijoilta.

9 789520 472344

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7234-4

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen • Kannen alkuperäiskuvat: Istockphoto